



EMILY GIFFIN

kam

patříme

EMILY GIFFIN

kam
patříme

2013



Copyright © 2012 by Emily Giffin
Translation © 2013 by Jana Vlčková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHERE WE BELONG,
vydaného nakladatelství St. Martin's Press, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-895-3

*Pro Nancy LeCroy Mohlerovou,
moji nejlepší kamarádku*

poděkování

Ze všeho nejdřív bych chtěla poděkovat svým věrným čtenářům – od Atlanty přes Rio až po Varšavu, a všude mezi tím. Kvůli nim mě má práce baví a dává smysl. Rozhovory, které s vámi vedu na Facebooku, Twitteru a na besedách, mi pomáhají překonat bolestná údobí tvůrčí krize a připomínají mi, proč pokračuji ve vyprávění příběhů. Díky za to, že je čtete.

Neustále jsem vděčná Jennifer Enderlinové, která je od prvo počátku mojí redaktorkou. Za všechno ti děkuji, zejména za promyšlené zásahy do textu, které moje knihy vždycky povznesou. (Tvoje nápady jsou pokaždé nejlepší!)

Děkuji Stephenu Leeovi, svému publicistovi a nejlepšímu příteli. Vidíš, jak daleko jsme pokročili od první autogramiády v Borders, kde vedoucí obchodu prosil lidi, aby si šli poslechnout Emily *Griffinovou*, jež v druhém podlaží předčítá ze své knihy.

Vřelé díky posílám do nakladatelsví St. Martin's Press, a to zejména Sally Richardsonové, Matthewu Shearovi a Johnu Murphymu. Můj vděk dále patří Jeffu Dodesovi, Mattu Baldaccimu, Jeanne-Marie Hudsonové, Paulu Hochmanovi, Nancy Trypucové, Anne Marii Tallbergové, Saře Goodmanové, Katii Gindové, Bailey Usdinové, Stephanii Davisové a všem obchodním silám z Broadwaye a Páté avenue. Velký obdivný pokřik si zaslouží Olga Grlic za svůj umělecký talent a jemný broskvový odstín, jež zvolila na obálku amerického vydání této knihy.

Dále jsem náležitě zavázána Therese Parkové, své prvotřídní agentce, a jejímu týmu: Emily Sweetové, Abigail Koonsově

a Peteu Knappovi. Nikdo jiný toho neudělá pro klienta tolik. Opravdu vás mám ráda. Dále děkuji Mollie Smithové a Maře Lubellové za krásné a skvěle fungující webové stránky (přesvědčte se na www.emilygiffin.com!) a Sarah Hallové, Danielle Burchové a Susan Stockmanové za brilantní publikační činnost.

Zvláštní uznání patří těm, kteří mi pomáhali s tímto rukopisem, zejména Kevinu A. Garnettovi a Battu Humphreysovi, neboť mě zasvětili do světa televizní zábavy. Lisa Elgin Ponderová, Doug Elgin a McGraw Milhaven mi zase pomáhali se vším kolem St. Louis. Allyson Wenig Jacoutotové a Jennifer Newové vděčím za podrobnosti spojené s New Yorkem. (Jinak by Kirby možná nevytáhla paty z Triboroughu!) Adamu Duritzovi a Yvonne Boydové děkuji za čtyři centy na bubnování a Alexandře Shelleyové za pomoc v raných stádiích této knihy.

Své rodině a přátelům nemůžu vyjádřit dost vděčnosti. Díky za morální podporu a trpělivost, s níž jste naslouchali mému fňukání, že nestihnu termín. (Rada pro kolegy spisovatele: přestěhování do hotelu, objednání pokojové služby a popíjení vína v průběhu sledování filmů s Jennifer Anistonovou vás do finíše nedostanou.) Jeden údaj v této knize, vydané v roce 2012, neseď. Omlouvám se, jinak to nešlo. Kirby byla počata v roce 1995 v průběhu nechvalně známé vlny veder, která Chicago tehdy zasáhla, nicméně nyní je jí osmnáct. Stačí si přečíst knihu o dva roky později a všechno bude v latí.

Velké uznání náleží mé asistentce a vrchní důvěrnici Kate Brown McDavidové a úžasné Marthě Ariasové za vše, co pro mě dělají, aby se můj život odvíjel, jak má, a já si uchovala zdravý rozum. Každé ráno vás obě moc ráda vidím.

Nekonečné díky posílám Nancy LeCroy Mohlerové, Mary Ann Elginové a Sarah Giffinové za neúnavné úpravy tohoto rukopisu (a všech předešlých). Před deseti lety jste byly první, kdo se seznámil s Rachel a Darcy. Ještě že jste mě vyhecovaly, abych je představila světu!

A na závěr to nejlepší. Trvalou lásku a vděčnost posílám Bud-dymu, Edwardovi, Georgeovi a Harriet. Hip hip hurá Týmu Bla-ha!

1

marian

Vím, co se říká o tajemstvích. Slyšela jsem o nich snad všechno. Mohou vás pronásledovat i ovládnout. Ničí přátelství a stojí za krachy manželství. A osvobodit vás může jen křišťálově čistá pravda. Třeba tyhle výroky někdy opravdu platí. Ale já byla upřímně přesvědčená, že jsem výjimka potvrzující pravidlo, a o svém tajemství, trvajícím bezmála dvě desítky let, jsem se před nikým ani náznakem nezmínila. Neřekla jsem o něm ani svým nejlepším kamarádkám, když jsem měla parádně naváto, a dokonce ani svému příteli Peterovi v těch nejdůvěrnějších chvílích. Táta neměl o ničem ponětí a s mámou jsem je neprobírala, přestože jako jediná byla u toho, když se všechno seběhlo. Skoro jako bychom uzavřely nevyslovenou dohodu o mlčení, přinutily se nechat to být a posunout se dál. Přesto jsem na ně nikdy nezapomněla. Ani na jediný den. Nicméně jsem žila ve skálopevném přesvědčení, že jednou se minulost skutečně stane minulostí.

Kéž bych na to nespolehala! Měla jsem si ta slova vzít k srdci. Slova, jimiž za jedné parné noci před mnoha lety všechno začalo. *Můžeš utéct, ale nikam se neschováš.*



Ale když jsem se tehdy spolu s Peterem vracela z večere v Lupě, jedné z našich oblíbených restaurací, a kráčela po Bleecker Street, na tato slova, onu noc a palčivé tajemství jsem rozhodně nemyslela. Po několika přestávkách a opětovných startech se zima konečně vzdala vlády a vlahou jarní noc ještě o něco víc zpříjemnila lahev Barola, kterou objednal Peter. Jedna z mnoha věcí, které na něm obdivuji, je vybraný vkus násobený neochvějným přesvědčením, že život je příliš krátký na to, aby si ho člověk kazil obyčejným vínem. Vlastně čímkoliv obyčejným. Ovšem na to, aby se dal označit za snoba, je Peter příliš laskavý a pracovitý. Svým líným známým, kteří sami nic nedokázali, a žijí z tučných svěreneckých fondů, se vyhýbá. Ale rozhodně patří mezi elitáře, neboť se vždy pohyboval ve světě mocných a studoval na prestižních školách. Nemůžu říct, že se v jeho kruzích necítím dobře, ale dřív než mě Peter vtáhl do víru sdílených tryskáčů, jachet a prázdninových sídel v Nantucketu a St. Bart's, existovaly mimo mě.

„Konečně není na chodníku žádná břečka,“ radovala jsem se. Těšilo mě, že jsem po dlouhých měsících strávených ve sněhulích a pérovkách konečně mohla vyrazit ve střevících na podpatku a lehkém propínacím svetru.

„Já vím... *Quel soulagement*,“ zamumlal Peter a objal mě kolem ramen. Peter je nejspíš jediný chlap, kterého znám, jenž může vypouštět z úst francouzské fráze, aniž by vyzněly nabubřele. Možná je to tím, že většinu dětství strávil ve Francii a je synem francouzské modelky a amerického diplomata. Přestože od dvanácti let žije ve Státech, doma směl mluvit pouze jazykem své matky, a tak je jeho francouzština bezchybná stejně jako chování.

Usměju se a položím tvář na jeho široké rameno. Políbí mě na vršek hlavy a zeptá se: „Kam teď, šampionko?“

Takhle mi říká od chvíle, kdy jsem ho na naší třetí schůzce porazila ve scrabblu. Dali jsme si odvetu a já mu to natřela znovu. Škodolibě jsem si vítězství užívala. Smála jsem se a pod vlivem dobré nálady jsem se dopustila zásadní chyby. Prozradila jsem Peterovi, že když jsem byla malá, měla jsem slepého labradora,

který ošklivě kulhal. Schválně jsme ho pokřtili Šampion. Vyznávali jsme mu tím lásku a náklonnost. Od té doby jsem „Marian“ jen ve společnosti, ve chvílích největší vášně nebo při vzácných hádkách.

„Někam na dezert?“ navrhnou, když odbočíme za roh. Zvažujeme, zda si dát Magnoliiny dortíčky nebo Roccovy trubičky, ale pak usoudíme, že se do nás beztak už nic nevejde, a proto v přátelském tichu mjíme kavárny, bary a davy spokojených obyvatel. A pak, pod vlivem vína, výborné nálady a závanu Peterovy kolínské vody vonící po koření, vyhrknu: „Co bys řekl sňatku?“

V šestatřiceti letech a po skoro dvouletém chození mi straší v hlavě otázka, o níž moji přátelé dávno spekulují. Avšak té noci jsem ji poprvé vyslovila nahlas. A vzápětí jsem své upřímnosti zalitovala a obrnila se proti neuspokojivé odpovědi. Nálada se okamžitě změnila a já cítila, jak z Peterovy paže sálá napětí. Namlouvám si, že to nutně nemusí být špatné znamení. Třeba je to jen mizerným načasováním. Dokonce mě napadá, že už mohl mít připravený prsten a jeho reakce souvisí s tím, že jsem mu sebrala vítr z plachet.

„Zapomeň na to,“ říkám s vynuceným smíchem a pocit trapnosti se násobí. Je to stejně nepříjemné a rozpačité, jako když se člověk snaží vzít zpátky vyznání lásky anebo nebrat na vědomí zástož na jednu noc. Zkrátka to nejde.

„Šampionko...,“ spustí, ale pak se odmlčí. „Vždyť nám to spolu klapě.“

Sladké a dokonce slibné konstatování, ale tohle rozhodně není odpověď. Neodolám a povím mu to. „Což znamená... Co vlastně? Věčný status quo? Nebo hned vyrazíme na radnici? Něco mezi tím?“ Schválně ho škádlím a Peter se chápe příležitosti vše zlehčit.

„Možná bychom přece jenom měli skočit na nějaký ten dortík,“ prohlásí.

Já se nesměju. Představa brilantového prstenu zastrčeného do jedné z jeho elegantních italských polobotek začíná blednout.

„Dělám si legraci.“ Přitáhne mě blíž k sobě. „Zopakuj otázku?“

„Manželství. My dva. Co si o tom myslíš?“ zkouším to znovu.

„Napadlo tě někdy...“

„Ano. Samozřejmě...“

Ale se vznášel ve vzduchu a snese se na mě jako průtrž mračen po předchozím zahřmění. „Ale vždyť jsem se teprve nedávno rozvedl,“ dokončí větu. Další vyhyčkářská odpověď.

„Jasně,“ hlesnu. Připadám si poražená. On zatím hledí do potemnělé výlohy papírnictví, jako by ho fascinovala přehlídka kancelářských potřeb a per značky Montblanc. V duchu si poznamenám, abych mu jedno koupila. Skoro jsem totiž vyčerpala soubor dáreků v kategorii „co koupit tomu, kdo má úplně všechno“, zejména když je tak puntičkářský jako Peter. Manžetové knoflíčky, elektronické přístroje, víkendové pobyty na venkově v Nové Anglii. Věnovala jsem mu dokonce sošku losa, na zakázku udělanou z Lega, protože je to neoficiální maskot jeho milovaného Dartmouthu.

„Tvoje manželství dávno skončilo,“ připomenu mu. „S Robin nežiješ více než čtyři roky.“

Tohle zdůrazňuji dost často, ale nikdy v tomhle kontextu. Spíše když jsme někde ve společnosti, pro případ, aby ve mně někdo neviděl rozvracečku manželství – milenku, která jiné ženě ukradla muže. Na rozdíl od některých mých kamarádek, které se na ženaté muže specializují, jsem od pánů s prstýnkem na levé ruce nikdy nestrpěla jediné spiklenecké mrknutí či pozvání na drink, stejně jako jsem dávno před Peterem neměla pochopení pro pocit nejistoty, všelijaké hry, fobie ze závazků a další příznaky syndromu Petra Pana, což je populárně-vědecká diagnóza pro muže, kteří nikdy nedospěli, jenž se šíří jako epidemie, přinejmenším po Manhattanu. Částečně jde o princip a sebeúctu. Ale také je to čistě pragmatická záležitost a výsledek více než třiceti let cíleně plánovaného života. Vždycky jsem přesně věděla, co chci – *koho* chci –, a domnívala jsem se, že stačí projevit dostatek pevné vůle a odhodlání. A tak jsem se houževnatě hnala za svou televizní kariérou.

Avšak cesta nebyla vůbec snadná. Po ukončení studia na filmové fakultě newyorské univerzity jsem se přestěhovala do Los Angeles a nastoupila jako ta nejnižší asistentka produkce do štábu, který připravoval sitcom pro pubertáky. Bohužel se nechytil.

Po osmnácti měsících, kdy jsem se úporně snažila zapamatovat si, co si ten který člen štábu objednal k obědu, avšak do scénáře jsem nepřidala jediné slovo, jsem se dostala do týmu scenáristů, kteří pracovali na dramatickém seriálu z prostředí nemocnice. Byla to skvělá příležitost hodně se naučit, získat neocenitelné kontakty a vypracovat se na pozici hlavního scenáristy. Jenže... Neměla jsem žádný soukromý život a samotný seriál mi byl víceméně ukradený. A tak jsem se rozhodla zariskovat. Opustila jsem teplovoučkové místo spojené se zavedenou show a vrátila se zpátky do New Yorku, konkrétně do pohodlného bytu v Park Slope. Abych měla z čeho platit účty, prodala jsem pár nápadů a jako scenáristka na volné noze napsala několik epizod k zavedeným seriálům. Mým oblíbeným místem, kde jsem tvořila, se stal malý rodinný bar Aggie's, kde se neustále odehrávaly dramatické scény mezi čtveřicí bratrů, jimž zdatně sekundovaly jejich manželky a matka, která se za nimi přistěhovala z Irska. Přistihla jsem se, jak ukládám k ledu své další projekty a čtám si základní dějové linky nového příběhu. A tak vznikla *Druhá jižní ulice* (ovšem bar jsem ze současného Brooklynu přestěhovala do Filadelfie sedmadesátých let). Žádné velkolepé pojetí, jak bývá v současné době v televizi zvykem, ale já byla ze staré školy a upřímně jsem věřila, že dokážu prostřednictvím svých postav stvořit přesvědčivý svět, aniž bych se musela uchýlovat k laciným trikům. Můj agent sdílel moje nadšení. Přesvědčil mě, abych nabídla pilotní díl všem televizním stanicím, a pak vypuklo licitování. Smířila jsem se s menší finanční částkou (ale stále jsem dostala dost, abych se mohla přestěhovat na Manhattan), zato mi zůstalo víc tvůrčího prostoru. *A voilà!* Můj sen se splnil. Konečně jsem se stala výkonnou producentkou. Mozkem celé show.

O jeden náročný rok později jsem potkala Petera. Jeho jméno jsem znala dávno předtím, než jsme se setkali, z filmového časopisu *Variety*: Peter Standish, uznávaný televizní odborník, mění působiště. Má se postarat o vyšší sledovanost a vylepšení image poněkud omšelé televizní stanice. Jako nový výkonný ředitel se technicky vzato stal mým šéfem, čili o další důvod víc, proč s ním nerandit. Tak zní další z mých osobních pravidel. Jenže když jsem

do něho jednoho rána vrazila v kavárně Starbucks v přízemí naší budovy, udělila jsem si výjimku. Odůvodnila jsem si ji tím, že není mým přímým nadřízeným. Ředitel programové nabídky nás buzeruje takříkajíc zprostředkovaně. Mimoto jméno už mám. Můj seriál v nabitě konkurenci zabodoval, takže mě nikdo nemůže podezírat z toho, že si buduji kariéru přes postel.

V okamžiku, o kterém vyprávím, jsem stála za ním ve frontě a natahovala uši. Zaslechla jsem, že si objednává dvojité velké cappuccino s extra cukrem. V té chvíli byly úvahy o posteli rázu čistě teoretického. Sice jsem si hned všimla, že nemá snubní prsten, ale poté, co jsem mu zaklepala na rameno a představila se mu, neprojevil bůhvíjakou vstřícnost. Dostalo se mi stručného a čistě profesionálního přijetí. Z firemního oběžníku jsem věděla, kolik mu je let, ale díky husté tmavé kšticí působil mnohem mladším dojmem. Rovněž byl vyšší a statnější, než jsem očekávala. Všechno mi na něm přišlo tak nějak mohutnější, včetně ruky, jež svírala kelímek s kávou.

„Rád vás poznávám, Marian,“ prohlásil s mírnou úklonou hlavy a zdvořile se odmíchl, neboť jsem si právě u baristy objednávala latté. Vyčkal, než mi ho obsluha připraví, a nechal se slyšet, že co se týče mého seriálu, odvádím dobrou práci. „Stačil si získat celou řadu diváků, že?“

Skromně jsem přikývla. Snažila jsem se okouzleně necivět na jeho dokonale padnoucí oblek a dolíček v dohladka oholené hranaté bradě. „Ano. Zatím nám přálo štěstí, ale mohli bychom udělat víc, abychom přilákali širší publikum. Sledoval jste někdy náš seriál?“

Upřímně řečeno, dovolila jsem si dost. Nesluší se uvádět šéfa do rozpaků. Odpověď jsem vyčetla z jeho váhání. Spatřila jsem, jak svádí úporný boj sám se sebou, zda má přiznat, že moje dílo nikdy neviděl.

Pokorně přiznal pravdu a hned dodal: „Ale dnes večer se dívat budu. Slibuji.“ Zmocnil se mě pocit, že před sebou skutečně mám chlapa, který dovede dodržet slovo. Koneckonců reputaci získal v prostředí plném proradných a egomaniackých slizounů.

„Přinejmenším víte, že běží ve čtvrtek večer,“ usmála jsem se. Zčistajasna jsem pocítila, že mě nezvladatelně přitahuje. A co víc. Zdálo se, že to není jednostranné. Uplynulo hodně vody od doby, kdy jsem naposledy propadla šarmu nějakého muže, a navrch takhle žádoucího.

Ráno jsme se k mému velkému potěšení oba opět sešli ve Starbucks, přesně v sedm padesát. Pochopitelně mě napadlo, zda zvolil tenhle čas záměrně stejně jako já.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptala jsem se ostýchavě, což rozhodně není můj styl, zejména v práci. „Díval jste se?“

„Ano. A moc se mi to líbilo,“ oznámil mi a objednal si totéž co včera, ale navrch se šlehačkou. Což dokazuje, že umí být spontánní. Když jsem mu děkovala, cítila jsem, jak zářím.

„Výstižné dialogy. Skvělé herecké výkony. Ta Angela Riversová je trefa, co?“ Hovořil o naší slibné vycházející rusovlasé hvězdičce, kterou často přirovnávají k slavné komediální herečce Lucille Ballové. V průběhu castingu jsem hodně zarískovala a dala jí přednost před její slavnější kolegyní. Bylo to jedno z mých nejlepších rozhodnutí.

„Ano,“ přisvědčila jsem. „Už vidím, jak jednou přebírá cenu Emmy.“

Přikývl a poznamenal: „Jen tak mimochodem...“ Spokojeně se zazubil. „Nejenom že jsem zhlédl včerejší epizodu, ale stáhl jsem si z internetu pilotní díl. A taky zbytek první série. Takže mi kvůli vám zbyly na spaní necelé čtyři hodiny.“

Rozesmála jsem se. „Odpolední espresso dělá zázraky,“ poradila jsem mu a zamířili jsme k výtahům.

Spiklenecky na mě mrkl. „To zní dobře. Co takhle v půl páté?“

Naprosto jsem s ním souhlasila. Srdce mi bušilo nadšením. Toho dne jsem postrkovala rafičky hodin očima. I po následujících několik týdnů. Vytvořili jsme si jakýsi rituál, ačkoliv navenek jsme předstírali, že jde o náhodu.

A pak, den poté, co jsem se zmínila o své slabosti pro klobouky, přinesl poslíček balík z obchodu Barneys. Uvnitř se skrýval černý háčkovaný baret. Na přiložené kartičce stálo: *Pro Marian,*

jedinou dívku, která si může tohle narazit na hlavu. Jinou takovou neznám.

Vytočila jsem přímou linku na ředitelství a potěšilo mě, že telefon osobně zvedl.

„Děkuji vám,“ pronesla jsem.

„Není zač.“ Vycítila jsem, že se usmívá.

„Moc se mi líbí.“ Celá jsem zářila.

„Co ta kartička? Neurazil jsem vás tou dívkou? Váhal jsem mezi dívkou a ženou.“ Jeho rozpaky svědčily o tom, že mu na výsledku záleží. Dále vypovídaly o určité zranitelnosti. Cítila jsem, jak mu víc a víc podléhám.

„Od vás dívku беру,“ zašveholila jsem. „A baret je nádherný. Těší mě, že není malinově červený.“

„Anebo ze sekáče,“ odpověděl vážně. „Přál bych si vás v něm vidět. A kdyby bylo moc teplo...“

Rozesmála jsem se. Cítila jsem, jak rudnu a kručí mi v žaludku. Zajímalo mě, kdy mě pozve na oficiální rande. Že k tomu dojde, o tom jsem vůbec nepochybovala.

O tři dny později jsme odletěli služebním letadlem do Los Angeles na předávání cen Emmy. Ačkoliv můj seriál nominován nebyl, sklídila jsem za něj slušné uznání. Co se mé kariéry týče, nikdy jsem se necítila lépe. Mezi mnou a Peterem to pěkně jiskřilo. Už o nás začaly kolovat nějaké řeči, umocněné společnými přestávkami na kávu. Ovšem na červeném koberci jsme si zachovávali odstup a na bujarých večírcích ještě o něco víc, dokud to ani jeden z nás nemohl vydržet. Peter mi poslal textovku, kterou mám dodnes uloženou ve svém iPhoneu: *Ty šaty jsou nádherné.*

Jenom jsem zářila. Marnotratná investice do róby od Alberty Ferretti se vyplatila. Ještěže jsem místo obvyklé černé sáhla po smaragdově zelené. Cítila jsem, jak rudnu. Otočila jsem se, abych se na Petera podívala, když vtom přišla další zpráva: *Nicméně na podlaze by vypadaly lépe.*

Tváře mi přímo plály, když jsem četla poslední připomínku: *Slibuji, že se nepokusím zjistit, zda za mnou přijdete na pokoj. Pro úplnost: číslo 732.*

Za necelých deset minut jsme tam byli oba a spokojeně jsme se na sebe zubili. Konečně sami. Nepochybovala jsem o tom, že mě Peter začne okamžitě líbat, ale projevil zdrženlivost, již jsem shledávala víc a víc neodolatelnou – s každou vypitou sklenkou vína. Příjemně nám stoupalo do hlavy. Povídali jsme si takřka o všem: o televizi obecně, o naší stanici, o mém seriálu. Probírali jsme drby o hercích a šarvátku mezi řídícími pracovníky. Peter mi vyprávěl o svém třináctiletém synovi Aidanovi a probíhajícím rozvodu. Ačkoliv v žertu nazýval svoji bývalku „navrhovatelkou“, neoznačil ji za příčinu krachu svého manželství, což byla příjemná změna oproti předchozím rozvedeným pánům, s nimiž jsem randila. Vzpomínali jsme na místa, která jsme navštívili, oblíbené hotely a města. Hovořili jsme o tom, kam bychom se rádi dostali – zeměpisně i v rámci budování kariéry. V některých směrech jsme se lišili. Já dávám přednost karibské oblasti a výletům do proslulých metropolí, jako je Řím a Londýn, zatímco on miluje exotická dobrodružství. Kdysi v Asii projel na kole Zlatý trojúhelník, jindy v Guatemale vystoupal na vulkán Pacaya. Kromě toho v byznysu víc riskoval, což se mu samozřejmě vyplatilo, zatímco já se všeobecně konfliktům vyhýbám a raději se držím toho, co funguje, byť jen tak tak. Nicméně v zásadních věcech se shodujeme. Například věříme, že má smysl usilovat o dokonalost a neusínat na vavřínech. Spojuje nás láska k New Yorku a všechno, co k němu patří. Oba jsme konzervativní a vyznáváme heslo „Žít a nechat žít“, zejména v otázkách politiky a náboženského přesvědčení. Peter je pohledný, sebevědomý, inteligentní a přemýšlivý. Ze všech chlapů, které znám, se nejvíc blíží mému ideálu.

Když se tehdy na kalifornské obloze objevily první známky svítání, uchopil mě za ruku, přitáhl si mě na klín a políbil mě tak, jak mě nikdo roky nelíbal. O několik minut později jsme si popřáli dobrou noc, zasmáli se a popřáli si dobré ráno.

V průběhu několika týdnů se z nás stal uznávaný pár. Dokonce jsme si navzájem přiznali, že už se nechceme vídat s nikým jiným. Jednoho večera nás vyfotografovali, jak společně večeríme, a naše momentka se objevila v bulvárním magazínu Page Six pod titulkem: „Mocné milostné spojení: televizní boss Peter Standish

a producentka Marian Caldwellová“. Následovaly četné telefonáty od přátel a známých, kteří tohle číslo náhodou viděli. Předstírala jsem kombinaci pobouření a pobavení, ale tajně jsem si libovala. Fotku jsem si vystříhla a schovala pro naše budoucí potomky. Všechno šlo tak dobře, až to nemohla být pravda. Jenže já vždyc-ky pevně věřila, že se mi podaří najít přesně takového muže, jako je Peter.

Možná si jenom něco namlouvám, blesklo mi hlavou, zatímco jsme dál kráčeli ruku v ruce. Uvázli jsme ve stojatých vodách. Třeba to lepší nikdy nebude. Možná patřím k těm ženám, které stále marně čekají, anebo se smíří s tím málem, které mají. Anebo jsem kombinace obojího. Vře ve mně zklamání a hněv. Zlobím se na Petera, ale víc se zlobím na sebe, protože si odmítám přiznat, že když se někdo vyhybá určitému tématu, má k tomu důvod.

„Asi už půjdu domů,“ zamumlám po dlouhé odmlce v naději, že moje prohlášení nevyzní jako sebelítost či pokus o manipulaci. Tyhle dvě karty ve vztahu nikdy nefungují – zejména v případě někoho, jako je Peter.

„Ale no tak... Opravdu?“ broukne. Místo naléhavosti, ve kte-rou tajně doufám, slyším v jeho hlase smíření. Jindy se ovládá a působí rozvážně. Ačkoliv za jiných okolností tyto vlastnosti oce-ňuji, nyní mě dráždí. Pojednou se odmlčí, otočí se a zírá na mě. Uchopí mě za obě ruce.

„Ano. Padám únavou,“ lžu a vymaním se z jeho sevření.

„Nedělej to, Marian,“ brání se chabě.

„Vždyť nic nedělám,“ namítnu. „Jenom jsem se pokoušela vážně si s tebou promluvit.“

„Fajn.“ Prudce vydechne a zakoulí očima. „Tak si promluv-me.“

Spolknu scvrkávající se pýchu a prohlásím tenkým hláskem: „Oukej. Takže...“ Připadám si jako malá. „Umíš si představit, že by ses znovu oženil? Anebo měl další dítě?“

Povzdechne si, chce něco říct, zarazí se a zkusí to znovu. „Nic mi v životě nechybí, pokud se chceš zeptat na tohle. Mám Aidana. Mám tebe. Mám svou práci. Jsem se svým životem spokojený.

Doopravdy spokojený. Ale tebe miluju, Marian. A obdivuju. Vždyť to víš.“

Čekám, že mi řekne něco víc. Uvědomuji si, jak snadno by mě uchvácholil nic neříkajícím slibem. *Nevím, co přesně bude, ale každopádně tě chci mít ve svém životě.* Nebo: *Záleží mi na tvém štěstí.* Popřípadě: *Nic není vyloučeno.* Něco. Cokoliv.

Místo toho mi věnuje pohled plný bezmoci. Vtom se před námi zhmotní dva taxíky. Náhoda, které přikládám spoustu významů. Mávnou na první z nich a vynutím na tváři úsměv. „Probere-me to zítra. Platí?“ Pokouším se zachránit to, co zbylo z mé pózy silné a nezávislé ženy. Skutečně to byla jenom póza?

Peter přikývne a políbí mě na obě tváře. Nato vklouznu do auta a zavřu dvířka. Dávám si pozor, abych jimi nepráskla. Zároveň se vyhýbám očnímu kontaktu s Peterem. Taxík se odlepí od chodníku a zamíří k Upper East Side, kde bydlím.

O půl hodiny později jsem převlečená do svého nejstaršího a nejpohodlnějšího pyžama a nepokrytě se lituji. Vtom se ozve zazvonění.

Peter.

Srdce mi radostně poskočí, až se stydím, jak moc se mi ulevilo. Do chodby přímo letím. Zhluboka se nadechnu a stisknu tlačítko bzučáku. Zírám na dveře s touž dychtivostí, s níž kdysi můj pes čekal na pošťáka. Představuji si, jak si s Peterem všechno vyjasníme, pomilujeme se a možná dokonce začneme spřádat nějaké plány. Nepotřebuji zásnubní prsten ani příslib společného dítěte. Pokud já vím, tak Peter cítí totéž co já. Určitě se těší, jak půjdeme životem společně. Nedovede si představit, že bychom se rozešli. Namlouvám si, že jsme neuvázli ve stojatých vodách. Náš vztah není přechozený. Naopak. Z lásky vycházíme jeden druhému vstříc.

Jenže o několik vteřin později nenajdu za dveřmi Petera, nýbrž mladou dívku s úzkým obličejem a špičatou bradou. Je štíhlá, ble-dá a skoro hezká. Tedy přinejmenším za několik let hezká bude. Obléká se jako typický teenager, na zádech má obrovský batoh a na krku přívěsek, který se stal znamením míru. Avšak působí

vyrovnaně a cosi mi napovídá, že se rozhodně neztotožňuje s hippiky.

„Ahoj,“ hlesnu. Napadne mě, že si bud'spletla byt, anebo něco prodává. „Můžu ti nějak pomoci?“

Odkáže si, rozpačitě přešlápne z nohy na nohu a zeptá se mě nesmělým ochraptělým hlasem: „Jste Marian Caldwelllová?“

„Ano,“ přisvědčím. Vyčkávám.

„Jmenuji se Kirby Roseová,“ vyleze z ní posléze. Zastrčí si za ucho pramen špinavě blond vlasů. Má nešťastně učesanou pěšinku a vlasy jí přepadávají, což moc dobře znám. Pohlédne na svoje odřené černé boty. Když se naše zraky opět střetnou, všimnu si nezvyklé barvy jejích očí. Jsou modrošedé, lemované černým proužkem. V tu chvíli *přesně* vím, koho mám před sebou a proč přišla.

„Ty jsi...?“ Ráda bych větu dokončila, ale nemůžu se nadechnout, vydechnout, natož mluvit.

Zachvěje se jí brada a nepatrně přikývne. Potom si otře ruce o džínsy, které mají na levém koleni díru.

Stojím tu jako solný sloup. Očekávám slova, která jsem si představovala, a zároveň se jich bála. Hrozila jsem se jich a po osmnáct let o nich snila. Zrovna když mě napadne, že mi každou chvíli pukne srdce, konečně se jich dočkám. „*Myslím, že jste moje matka.*“